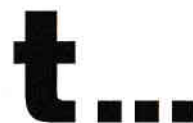

LBRIS

We know
books

LUCIA VERONA

ANTICARIATUL

TRITONIC

Tritonic Books

București - 2022

Lucia Verona
ANTICARIATUL

Copyright © Lucia Verona
Copyright © TRITONIC 2022 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzilor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonice.ro
www.tritonice.ro

Tritonic București apare la poziția 18 în lista cu Edituri de prestigiu recunoscut în domeniul științelor sociale (lista A2) (CNATDCU):
http://www.cnatdcu.ro/wp-content/uploads/2011/11/A2_Panel41.xls

Colecția Mystery & thriller este coordonată de Bogdan Hrib.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VERONA, LUCIA

Anticariatul : povestiri / Lucia Verona. - București : Tritonic Books, 2022
ISBN 978-606-749-651-2

821.135.1

Coperta: Alexandra Bardan
DTP: Ioan Dorel Radu
Editor: Rebeca Cojocaru
Comanda nr. MT04 / 2022
Bun de tipar: Noiembrie 2022
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

CUPRINS

MISTERE MICI SI MIJLOCII

Armura / 9
Pe sfoară / 23
Trash story / 33
Verdict / 45
Pygmalion / 49

VEDERI DIN PARIS

Place du Tertre / 61
Champs-Élysées / 71

STELLISSIMA

Crimă la Casa Scriitorilor / 75
Diva și bicicleta / 110
Crimă la Marea Egee / 115
Mort în ploaie / 122
Crimă cu porți deschise / 141

ANTICARUL

Supraviețuitorul - *Episodul 1* / 147
Supraviețuitorul - *Episodul 2* / 157

Supraviețuitorul - Episodul 3 / 168

Anticarul și andivele / 178

Testamentul unui anticar / 191

DESPRE LENE

Studiu aproape științific, dar nu exhaustiv / 205

Cînd mi-a venit ideea unui nou volum de proză scurtă – asta s-a întîmplat cu aproximativ o lună în urmă – am constatat, pentru a nu-știu-cîta oară, că nu am rezerve, nu prea am povestiri inedite, gata de publicare la nevoie. Nu sînt prevăzătoare. Iar să scriu, în cîteva săptămîni, povestiri suficiente pentru un volum ar fi fost cam greu spre imposibil.

Totuși, voiam un volum pentru primul tîrg GAUDEAMUS de după virus și am găsit o soluție: s-au adunat aici texte din cele mai diverse, scrise cu ani în urmă sau alaltăieri, unele mai lejere, cu umor, altele în care umorul coexistă cu drama sau *la vie en rose* devine *Noir*, unele de sine stătătoare, altele extrase din cîte un roman, povestiri publicate deja în volume sau aflate la prima apariție. Toate au (sau aproape toate) măcar o umbră de mister. Ca obiectele dintr-un anticariat.

MISTERE MICI ȘI MIJLOCII

Armura

„Azi trebuie s-o fac”, își repeta el, privindu-se în oglindă. Nu-i plăcea ce vedea. Părul rărit, lăsînd să se vadă pielea capului, ochii mici, înfundați în orbite, cu gene decolorate, fruntea brăzdată de riduri. Obrajii inegal rași dădeau impresia de murdărie. „S-a tocit sita aparatului de ras”, își dădu el seama. Luă o lamă, ca să corecteze imperfecțiunile rasului electric. Păcat că se dăduse deja cu After Shave, trebuie să facă economie, nu-și poate permite să cheltuiască pe asemenea fleacuri de lux. Flaconul îl primise cadou de la un amic. „Ia și tu, că eu am prea multe, am tot primit de ziua mea.” Ei, da, unii primesc de ziua lor obiecte scumpe, de calitate, nu ca el: o pijama nouă, din poliester, de la nevastă, un desen de la copilul cel mic, un „La mulți ani!” de la cel mare și, eventual, o sticlă de vin, căpșunică, de la socri.

„Mama ei de viață!”, izbucni el. O dîră de sînge se prelingea pe obrazul lui drept, coborînd periculos spre gulerul cămășii. Rupse o bucată de hîrtie igienică și reuși să oprească dezastrul. În schimb, sulul de hîrtie, din cauza

smuciturii, se derulă în voie pe pardoseala de mozaic, plină de crăpături, a băii. Asta e, lui toate-i merg pe dos. Dar azi se va răzbuna, își va lua revanșa, va arăta el ce poate!

Da, azi va reuși, azi va fi ziua lui cea mare. N-avea cum să nu profite de conjunctura favorabilă. Era aniversarea Șefului și toată lumea din instituție avea acces în cabinetul lui, fiecare putea să vină să-l felicite, să-l firitisească, să-l cadorigească. Va merge și el. O să-i dea un cadou de-o să-l țină minte! Mai fusese acolo o singură dată, chemat de secretară. Intrase spășit și se lăsase muștruluit fără să spună o vorbă. Ce-ar fi putut să spună? Că nu e vina lui? Că în ziua în care se întâmplase catastrofa de care era acuzat el fusese în concediul legal de odihnă? Tăcuse milc și primise fără crîcnire o sancțiune mult prea aspră. O penalizare cu 25 la sută din salariu, pe trei luni. Trei luni cu numai treisferturi din salariul oricum amărît! Iar copilul cel mic nu avea ghetuțe pentru iarnă. Dar ce putea face? Nu putea protesta, nu-l putea înfrunta pe șef, nu îndrăznea nici să ridice ochii la el. Era prea neînsemnat, prea mărunț, nu-și putea permite să se pună rău cu cei mari. Trebuia să înghită, dacă voia să-și păstreze locul de muncă și, eventual, să obțină o cît de mică promovare.

Dar gata! Azi o va face! La naiba cu prudenta! Era strigător la cer, noua lui colegă, angajată doar de o lună, fusese numită șefă. Șefa lui! O fiță de nici 25 de ani, cu fusta pînă la fund și unghii lungi, purpurii. Sigur, i se dăduse și o explicație: serviciul urma să se informatizeze, iar fata era specialistă în domeniu. "Ce să spun! Specialista lui pește prăjit! Preciș s-a culcat cu toți șefii, de-aia o promovează!"

Da, da, se va duce la șef și, în loc de felicitări...

*

„Azi e ziua lui...” Cîndva o întîmpinau împreună, ea îi dădea cadoul pregătit... Nimic nu era prea bun pentru el; în orice caz, ea nu putea să-i ofere decît ceea ce era mai bun. Îi plăcea să-i dăruiască lucruri frumoase, de care se bucura ca un copil și ca un estet în același timp. Dar acum nu era cazul. Nu mai era. Se despărțiseră de aproape un an, „definitiv și pentru totdeauna”. Gata! Nu se mai punea problema cadoului. Nu trebuia să-i dea nimic. Dăduse destul, ani de zile.

Acum nici măcar prieteni nu mai erau. Nu din vina ei. La despărțire, prietenia lor nu fusese pusă în cauză. I se părea de la sine înțeles că va continua. Dar se pare că bărbații nu văd lucrurile în același fel. „Nu, nu bărbații, se corectă ea mental. El! Acest bărbat. Nu trebuie să generalizăm”.

Sferele în care se mișcau ajungeau uneori să se intersecteze. Nu mai departe de o săptămînă, se întîlniseră întîmplător la o premieră. Schimbaseră cîteva cuvinte, ea degajată, el vizibil preocupat de ceva. „Vreau să-mi schimb mașina.” „Bravo! Ce-ți iei?” „Clio Symbol”. „De ce nu un “Golf”?” „Ce vorbești, nici așa nu-mi ajung banii”.

Se oferise să-i împrumute suma care-i lipsea. El o privise ciudat și refuzase. Un prost! Îi era teamă că-și creează obligații? Sau că ea va profita de ocazie ca să-l vadă mai des și să încerce să refacă legătura lor? Dădu din umeri. Doamne ferește! Bine că scăpase nevătămată. Bine că se terminase. O obosise această relație, în care se implicase prea mult.

Bun, dar acum ce să facă? Să-i dea un cadou de ziua lui sau nu? Și dacă da, ce anume? Mai bine să nu-i dea nimic. Și să nu-l sune. El nici n-o să-și dea seama. Sau o să-și dea seama. Ei, și?

Fără motiv, se simți deprimată. De ce? A fost, a trecut, acum el este cu altcineva, ea la fel...

la să dea o raită prin magazine, eventual să-și cumpere ceva ca să-și ridice moralul. Un taior sau poate un sistem „hands free”, să nu mai trebuiască să ia mâna de pe volan când sună telefonul mobil. Sau ceva pentru actualul bărbat din viața ei. Ciudat! Ținea foarte mult la el, se simțea bine cu el, poate chiar îl iubea... dar nu simțea în aceeași măsură nevoia de a-i face daruri.

Agale, trecea de la un stand la altul, de la o vitrină la alta, dintr-un magazin în altul. De fapt, nu-i plăcea să facă „shopping”, de obicei știa exact ce voia, se ducea la punct fix, cumpăra și pleca. Acum însă...

Se opri, parcă lovită de trăsnet. Așa ceva nu există! Totuși, iat-o în fața ei, semeață, strălucitoare. „O fi din plastic!” Întinse mâna. Era reală, din metal gri albăstrui, patinat, desigur nu de vreme, dar oricum... Privi în jur, magazinul era banal, obiectul nu se potrivea în decor. O fi de vânzare? Prostii! Azi lumea nu mai cumpără așa ceva. Descoperi o etichetă. Deci e de vânzare, totuși. Oare cât o fi costînd? Pînă să-și găsească ochelarii în poșetă, o vânzătoare aflată în preajmă îi spuse prețul. Destul de mare. Cam suma pe care se oferise să i-o împrumute pentru mașină. Da, ar fi cadoul perfect pentru el! Dar parcă decisese să nu-i ia nimic... Nu contează. Obiectul o fascina, o atrăgea irezistibil. Ezită o clipă, numai una. Nu, era clar, nu putea găsi ceva mai amuzant și mai potrivit. „Exact asta-i trebuie!”, gîndi ea, anticipînd reacția lui de uluire. „Faceți-mi bonul!” i se adresă vânzătoarei. Aceasta o privi șocată. „Ccchiar o cumpărați?” „Da, de ce, nu e de vânzare?” „Bbba dda...” Ceru ambalajul original. Era o cutie mare, pe care scria „Made in Hong Kong” („Trebuie să bănuiesc”), dar în care obiectul nu încăpea decît demontat, ceea ce nu era cazul. Proprietarul magazinului, sosit în grabă pentru această tranzacție extraordinară (luase marfa din greșeală și nu credea că o va vinde

vreodată), găsi o soluție: cutia unui frigider, dintre acelea uriașe. La cerea clientei, cutia fu îmbrăcată în hîrtie colorată și legată cu o fundă imensă, bleu. „Transportul e inclus în preț”, se arătă galant proprietarul. „Unde o ducem?” Ea se gîndi o clipă, apoi dădu adresa instituției unde lucra el. Pentru un asemenea dar, un show pe măsură, cu public. Să vadă toată lumea. „Punem și o carte de vizită, doamnă?” Nu, cadoul trebuia trimis anonim. Oricum, el va ghici.

*

Sosi la birou într-o firească stare de bună dispoziție. Era ziua lui de naștere, eveniment sărbătorit cum se cuvine în instituție. Ziua onomastică era mai puțin interesantă, pentru că o împărțea cu alți zece sau cincisprezece angajați, dar ziua de naștere, da, era sărbătoarea lui în exclusivitate.

Venise îmbrăcat elegant, chiar mai elegant ca de obicei, cu o cravată nouă, dăruită de frumoasa lui logodnică. De fapt cravata nu-i prea plăcea, era prea viu colorată, prea țipătoare. Reușise să atenueze efectul alegînd cu grijă costumul și cămașa. Logodnica nu fusese prea mulțumită. „Scumpișor, trebuia să-ți pui o cămașă albă, pe bejul ăsta cravata nici nu se observă”. N-o luase în seamă, învățase că e cea mai bună tactică – o lăsa să vorbească fără s-o întrerupă, dar și fără s-o asculte. Nu ca fosta lui nevastă, cu care trebuia să fie tot timpul pe fază, să argumenteze inteligent sau să cedeze. Căsătoria lor fusese extraordinară, palpitantă, trăită din plin – dar îi obosise pe amîndoi. Divorțaseră calm, amical, de parcă și-ar fi luat vacanță. De parca ar fi urmat să reia, cîndva, căsătoria. Cînd se întilneau, întîmplător sau nu, aveau întotdeauna subiecte comune, discuția se lega de parcă n-ar fi fost întreruptă. Ultima dată, ea îi oferise împrumut suma de care avea nevoie pentru mașină. Ce prostie că o refuzase! Acum ce să-i mai spună? Deși n-ar fi

fost chiar soluția ideală, dacă afla noua lui logodnică, ar fi făcut o scenă de gelozie, cum făcea de câte ori el pomenea de fosta lui soție. De parcă n-ar mai avea dreptul la trecut. Asta e prețul plătit pentru prezent și, probabil, pentru viitor. O viitoare soție cu 18 ani mai tânără decît viitorul mire se bucură de anumite privilegii. O viitoare soție care-i umplea sufletul de bucurie și de liniște. Da, era liniștit cu ea. O relație confortabilă, fără emoții, fără imprevizibil. Nu era o ființă complicată, era absolut normală și, fără a fi proastă, nu strălucea de inteligență. O grămadă de calități! Da, va fi fericit cu micuța. Ce frumos clipea, își filfia genele, simțea o adiere... Și-l iubea, îl adora chiar, îi spunea mereu că este cel mai deștept, cel mai puternic, cel mai frumos, cel mai cel mai.

Fosta lui nevastă nu i-a spus niciodată că este cel mai deștept. Rîse. Nu era nevoie. Era, ea, deosebit de deșteaptă și avea calitatea de a-i stimula inteligența. Cu ea se simțea cel mai deștept, fără să i se spună.

Își mai potrivea o dată cravata. Trebuia s-o poarte măcar azi, ca să nu o supere pe aia mică. Și asta era ceva nou – darurile pe care le primise, de-a lungul anilor, de la nevestă-sa, fuseseră întotdeauna perfecte. O carte rară, un tablou, o statueta... cadouri de valoare, însoțite întotdeauna de ceva efemer, dar de cea mai bună calitate – caviar, somon afumat, o sticlă de Vieux Calvados de Normandie, o colonie Aramis. O dată, luase bilete pentru o vacanță de două săptămîni în Jamaica. Iar într-un an... Oricît de bine o cunoștea, nu-i venise să creadă. Cînd desfăcuse pachetul dreptunghiular, învelit în hîrtie glasă și legat cu o panglică, se aștepta să găsească un tablou. Cînd colo, era o tăbliță bleumarin din tablă, pe care scria cu litere albe:

Ville de Taverny
Boulevard du temps des cerises

„Am furat-o, recunoscuse ea rîzînd. Cînd am fost ultima dată la Paris, am văzut-o la Taverny, în *banlieue* și n-am putut rezista tentației. M-a ajutat și Rodica, pictorița, ne-am dus de vreo trei ori pînă am reușit s-o luăm”. „Bine că nu v-a prins poliția.” „Era cît pe ce, dar Colt ne păzea și ne-a anunțat din vreme”. Colt era cîinele Rodicăi, uriaș, dar foarte prietenos... cu cei care îi plăceau.

Da, alte vremuri... Asta a fost... da, acum doi ani... Dar ajunge! Doar n-o să-și piardă timpul cu povești de demult! Mai are și de lucru, repede, acum pînă nu încep să năvălească toți cu felicitările, cadourile, băutura de rigoare. Își puse ochelarii și începu să citească hîrțile din mapa pregătită de secretară. Reuși să parcurgă cam un sfert din vrafal de pe birou în liniște. Apoi începură telefoanele. Prieteni, cunoscuți, colaboratori, clienți, foste amante, fiul fostei neveste – drăguț din partea lui că și-a amintit. „Maică-ta ce mai face?” Îl întrebă parcă în treacăt, pe un ton nepăsător. „Bine, cred”, răspunse tînărul, la fel de nepăsător. „N-am mai văzut-o de vreo două zile. Știi, m-am mutat, am o garsonieră. Nu se făcea să mai stau cu mama”.

Printre telefoane, reuși să semneze documentele din mapă. O sună pe secretară. După graba cu care aceasta intră în birou, își dădu seama că abia așteptase semnalul. „Toată lumea vrea să vină să vă felicite. Să cer să se pregătească sala de protocol?” „Nu, de ce, să vină toți aici, ca în ceilalți ani”.

Ca și cum ar fi așteptat îndelung la ușă, năvăliră în birou. După cîteva minute, întîrziată nu mai aveau loc decît în anticameră, iar cei care veniseră din timp se îngheșuiau printre sticle, sandvișuri, pateuri, fursecuri, pahare, pachete și sacoșe. Rîsete, ghionturi, „Mulți ani trăiască!”, „Să ne trăiești, șefu!”, „La mai mare!”, bancuri, bîrfe, șușoteli, zvonuri. Claudiu se simțea bine, chiar ușor euforic. Își scoase cravata și o îndesă într-un buzunar. „Ce drăguți sînt

cu toții, au venit să mă felicite. Chiar și unii pe care nu cred că i-am văzut vreodată. Cine-o fi individul ăsta mărunțel care s-a proțăpît în fața mea? A, da, parcă l-am chemat o dată...".

Sună telefonul. Secretara își făcu loc pînă la aparat.

– Da, cabinetul. Poftim? Da, sigur, să urce.

După cîteva momente, în ușa anticamerei apărură doi tineri solizi, în uniformă gri, cu șepci pe al căror cozoroc scria numele unui cunoscut supermarket; cărau o cutie imensă, înaltă de vreo doi metri, învelită în hîrtie înflorată și legată cu o fundă bleu.

– O fi un frigider? Mai bine i-l duceau acasă, își dădu cu părerea cineva. Cu mare greutate, cei doi tineri își croiră drum spre birou, dar fu nevoie ca o parte din cei aflați acolo să iasă, pentru ca obiectul să poată fi predat sărbătoritului. Acesta rîse, odată cu toți ceilalți, la vederea cutiei. Un observator mai atent (dar cine mai era atent la el?) ar fi remarcat o ușoară crispare. Cine putea să-i trimită un cadou de asemenea dimensiuni? Funda bleu care se legăna la doi metri înălțime părea că-i zîmbește batjocoritor. Cu presimțirea că i s-a pregătit o farsă, acceptă îndemnul de a desface cutia. O fi goală? Cei din jur își dădeau cu presupusul:

– Te pomenești că o să sară o fată cu fustiță scurtă cîntînd „Happy Birthday!”, ca în comediile americane?

– Sau poate o femeie gonflabilă?

– Să nu fie o bombă, se sperie o referentă.

Cu un gest hotărît, Claudiu tăie panglica și trase hîrtia, apoi, cu ajutorul celorlalți, desfăcu și pereții de carton pe care scria Bosch. Amuțiră toți de uimire. În mijlocul biroului, trona cu măreție o armură de cavaler medieval.

– Așa cadou mai zic și eu! exclamă cineva.

– O fi cineva înăuntru, presupuse în glumă altcineva.

Ridică viziera lăsată a coifului. Funcționa! Pipăi platoșa, părea destul de solidă, iar mânușile flexibile, făurite din solzi de metal, se sprijineau pe o spadă masivă, cu vîrful îngropat în soclu. Era o armură de călăreț, apărătoarele pentru picioare semănau cu cizmele de mușchetar și se încheiau la spate cu un soi de curele. First class!

Comentariile continuară, dar Claudiu nu le mai auzea. Firește, recunoscuse expeditorul. Ea era, altcuiva nu i-ar fi dat prin cap una ca asta.

– Cine o fi trimis-o? întrebă mai mult retoric o funcționară.

– Oricine-ar fi, are gust, răspunse directorul adjunct.

– Și e cineva care-l apreciază pe șefu' la fel ca noi, completă secretara.

– Sigur că da. Să bem pentru șeful nostru, cavaler fără pată și fără prihană!

*

Ratase momentul. Se găsisse față în față cu el și tocmai atunci sunase telefonul, apoi urmase nebunia cu armura asta stupidă. Trebuie să mai aștepte puțin, pînă se mai calmează spiritele și petrecerea începe să lincezească. Numai așa poate capta atenția, numai așa poate reuși să-l bălăcărească pe „șefu'” în fața tuturor.

Cineva aduse un casetofon și puse muzică. „Îmi dați voie să vă invit la dans?” se repezi la șef una din mai tinerele subalterne. Pentru asta, a fost nevoie întîi ca armura să fie mutată într-un colț, acum arăta ca un paznic care veghea asupra petrecerii. S-a dansat și s-a băut pînă spre sfîrșitul programului de lucru, cînd lumea a început să se rărească.

„Acum e momentul!” își zise sfrijitul, dar un telefon de la poartă îi electriză pe toți. Însuși ministrul, fost coleg de liceu cu șeful, venise să-l felicite. Toți în păr alergară să-l

întîmpine. Toți, în afară de sfrijit. De ce să se obosească? Rămas singur câteva clipe în birou, îi veni o idee. „Genială chestie!”, se autofelicită el în gînd și, cît ai clipi din ochi, se ascunse în armură. Nu reuși să-și lege pulparele, pentru că odată intrat nu mai putea să se miște, dar spera că nimeni nu va observa.

Ministrul zări armura de cum intră pe ușă.

– Impresionant, zise el. Și foarte semnificativ pentru rolul tău în viața acestei instituții. Ia s-o văd mai de aproape.

Sfrijitul îngheță. Nu era încă momentul să fie descoperit. Șeful și ministrul se apropiau, acum va ridica viziera...

– Mulți ani trăiască! Dădu cineva tonul.

Ministrul se întoarce din drum și se încadră în corul cam dezlinat care cînta în cinstea sărbătoritului. Apoi își aminti că venise cu două sticle de whisky și toată lumea uită de armură. Omul din armură răsuflă ușurat. Fusese cît pe-acî... Dar poate că ar fi fost mai bine, ar fi avut ocazia să spună ce-are pe suflet. Nu, mai bine nu, nu în fața ministrului. Oricum pleacă repede, ăștia n-au niciodată timp. De ce n-o fi avînd și el un fost coleg ministru? Toată viața lui ar fi altfel...

*

Grea zi! Ar trebui interzise aniversările, onomasticile și alte asemenea ocazii de chefuit la birou. Sau să se țină numai vinerea, înainte de week-end, nu așa, oricînd pică data cu pricina și rămîi în urmă cu lucrul. Iar a doua zi nu ești bun de nimic...

– Cafea! porunci Claudiu. Băuse prea mult whisky și mai avea să bea și seara, la restaurant. Deocamdată însă trebuia să pună la punct raportul pentru ministru. Frumos din partea lui Geo că a venit la ziua lui. Dar funcția-i funcție

și la plecare nu uitase să-i atragă atenția că mîine la prima oră vrea raportul.

Abia avu timp să treacă pe acasă să se schimbe, își puse o cămașă albă și un papion, șosete negre de mătase, smoching. Pe drumul spre restaurant, frumoasa lui logodnică nu scoase nici o vorbă.

– Ce-i cu tine, te doare ceva? O întrebă într-un tîrziu.

– Cu mine nimic, cu tine. Vii la ora asta, cu părul vilvoi, mirosind a băutură... Cică ai lucrat! Și unde ți-e cravata?

– Nu vezi că mi-am pus papion?

– Nu, nu, cravata cu care ai plecat de dimineață, cravata de la mine... ai venit fără ea.

– Ba o am, trebuie să fie pe undeva, în mapă... sau poate în buzunar.

Bine că-l invitase la restaurant pe Nae cu nevastă-sa, altminteri toată seara ar fi auzit numai reproșuri. La masă, discuția nu se prea lega și ca să învioreze puțin atmosfera, Claudiu povesti de armură, o descrie pînă la cel mai mic detaliu. Omise doar să spună cine era expeditorul.

Logodnica fu impresionată.

– Vezi, te apreciază, își dau seama că ești un om puternic, care apără, care cucerește toate redutele...

Anda, nevasta lui Nae, ridică privirea spre Claudiu, care roși. Uitase că Anda e psiholog. Acum să te ții teorii! Dar Anda tăcea. Numai cînd Nae o invită pe Suzy la dans, Anda spuse calm:

– E de la Gabi, nu-i așa?

– Da, nu văd de la cine altcineva ar putea fi. E stilul ei. Dar nu cred că s-a gîndit la mine ca la un apărător sau un cuceritor.

– Nu, presupun că e cu totul altceva.

– Spune-mi. Spune-mi tot.